

7. Medlemsforslag om kompetenceudvikling og netværksopbygning til vordende forældre - Leksand-modellen (2010-44611)

Udvalget skal tage stilling medlemsforslag om kompetenceudvikling og netværksopbygning til vordende forældre efter Leksand-modellen.

INDSTILLING OG Beslutning

Manu Sareen (B) har den 15.3.2010 anmodet om, at følgende forslag sættes på dagsordenen til Børne- og Ungdomsudvalgets møde den 24.3.2010:

Det foreslås,

1. at Børne- og Ungdomsudvalget pålægger Børne- og Ungdomsforvaltningen med inddragelse af øvrige relevante forvaltninger at udarbejde forslag til politisk beslutning om, at man som pilotprojekt tilbyder kompetenceudvikling og netværksopbygning til vordende forældre efter den såkaldte Leksand-model
2. at forslaget forelægges for Børne- og Ungdomsudvalget inden sommerferien 2010

MOTIVERING

Der er en tendens til, at vi først sætter ind med såkaldt tidlig indsats over for udsatte familier, når skaden er sket. Det gør både indsatsen meget dyrere, mere omfattende og resultatet mere tvivlsomt.

De fleste professionelle er enige om, at familier, hvis børn havner i ”risiko-zonen” kan identificeres, inden barnet fylder tre år. Så hvorfor vente med at sætte en opbyggelig indsats ind? Hvorfor ikke sætte ind, før børnene er født? Det er jo som hovedregel ikke børnene, der er problemet, men forældrene. Forældre, især førstegangsfødende, er som hovedregel motiverede for at gøre det bedst mulige uanset deres sociale arv. Her skal der tilføres kompetence og netværk, så der skabes ansvarlighed, der kan vare resten af livet.

Jeg foreslår derfor, at Børne- og Ungdomsforvaltningen med inddragelse af øvrige relevante forvaltninger udarbejder forslag om at man som forsøg/pilotprojekt tilbyder den såkaldte ”Leksand-model” til vordende forældre, som forebyggende middel til at bryde den sociale arv og reducere antallet af familier, hvis børn havner i risiko for at blive socialt udsatte.

Modellen fokuserer på ansvarlighed – ikke alene for parforholdet og eget barn, men også så gruppen af vordende forældre danner netværk, således at de mere ressourcerstærke forældre naturligt støtter og aflaster, dem der måtte have behov – og dem der har behov, føler at det er naturligt at bede om hjælp i gruppen, før man kontakter evt. offentlige myndigheder. Netværksopbygningen sker under et frivilligt kursusforløb med f.eks. et møde hver måned gennem 1½ år fra kort efter, at svangerskabet bliver konstateret og til barnet er ca. ét år. Når et par, der ikke tidligere har fået børn, får konstateret

graviditet, skal den privat praktiserende læge opfordre dem til at melde sig til den frivillige kompetence-træning for vordende forældre i kommunen. Denne opfordring skal enten gentages eller bekræftes ved møde med sundhedsplejerske og jordemoder, hvis opfordringen ikke er blevet fulgt tidligere.

I kursusforløbet bliver holdene introduceret til mange ressourcepersoner i den private, offentlige og frivillige sektor – fra psykologer, socialrådgivere over jurister og præster til babymassører og oplysningsforbund. De skal samlet tilføre de vordende forældre en masse generel kompetence og kendskab til, hvordan man kan løse sine problemer i netværket – eller hvor og hvornår, man kan trække på det offentlige system m.m. Specielt de offentlige ressourcepersoner bliver introduceret på et tidspunkt, hvor de alt andet lige vil blive oplevet som et fjernt og ufarligt tilbud, hvor det vil være de færreste, der føler, at dette er aktuelt for dem.

Der skal i projektet ikke tages særlige hensyn til den fødendes alder, ægteskabelige status, etniske og kulturelle baggrund, handicap o.l. Der bør tilsvarende heller ikke skelnes mellem ressourcestærke og de socialt sårbare forældre. Pointen er således, at det fælles udgangspunkt – etablering af en familie – vil udgøre en så stærk fælles identifikationsfaktor og bibringe deltagerne en så høj grad af oplevelsen af samhørighed, at dette langt hen ad vejen vil overskygge de kulturelle og sociale forskelligheder.

De bl.a. svenske erfaringer viser, at mange ”banale” situationer bliver løst af holdet selv, hvorved det aflaster de offentlige ressourcer, der følgelig kan sætte mere koncentreret, hvis der opstår situationer, som holdet ikke selv kan løse. Hertil kommer et fald i skilsmisseprocenten som følge af indsatsen, samt de meget store besparelser, der kan opnås som følge af, at færre børn i risikozonen svigtes. I Sverige har man regnet sig frem til, at ca. 12 % af alle børn i en årgang befinder sig i risikozonen, og omkostningerne i den forbindelse skal regnes i milliarder – ikke mindst hvis de akkumuleres op igennem et helt liv. Sammenholdt med en teori om, at det er gunstigt for barnet at have to harmoniske forældre er dette alene en indikation af konceptets styrke.

bilag

[1. Notat om kompetenceudvikling og netværksopbygning til vordende forældre - Leksand modellen](#)

